

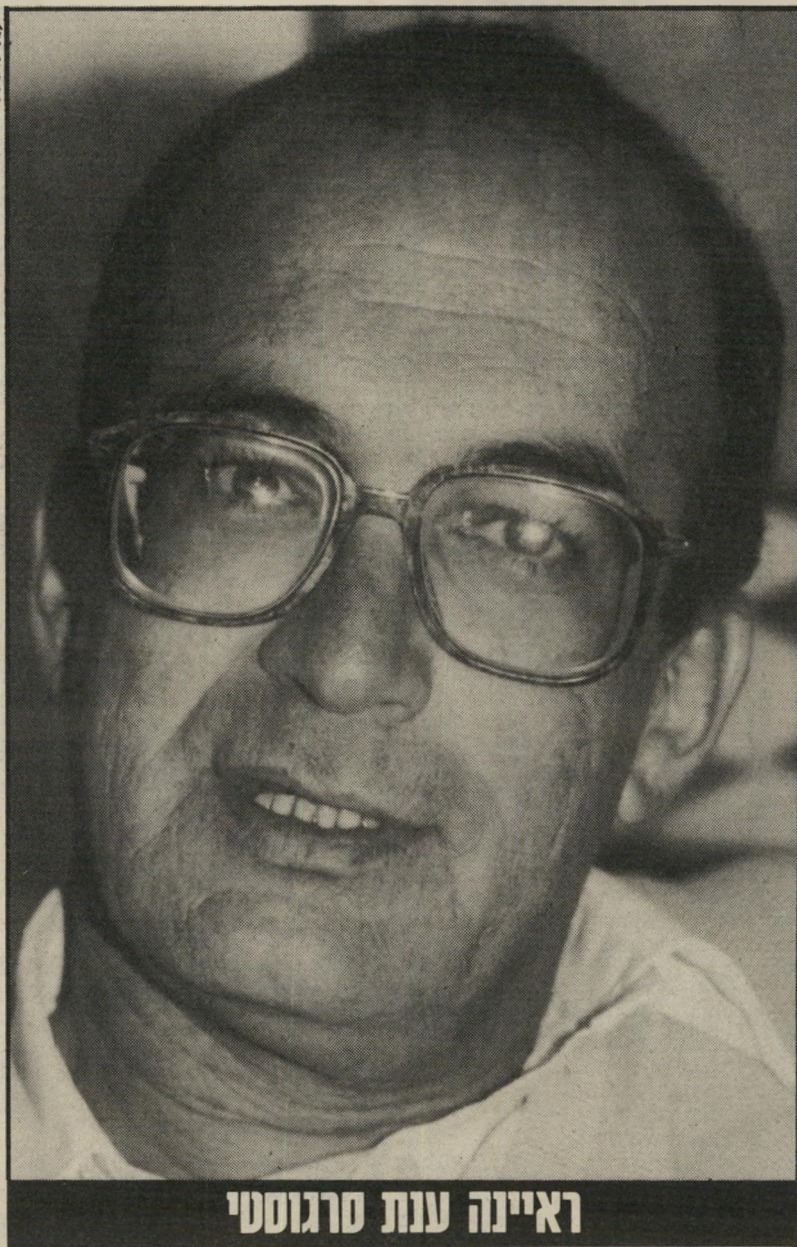
ח"כ יוסי שריד מספר על התקף-הלב שלו, פחדיו, כאביו ותיקוותיו, הצורה שבה השפיע ההתקף על אורח חייו ומחשבותיו

„עישנתי המון אבל זה לא הציק לי בכלל. אילו היה מציק, הייתי משחדל לגמור את זה קודם”

„נראה לי די טיכשי למות כתוצאה מזה שאני לא יכול להזעיק עזרה. אני לא מחפש דרכים אל המוות”

„אם אחת מת כשאתה קופץ לנהר להציל ילד, זה יחד מכובד, כי ניסית להציל חיים”

ענת סרגוסטי

ראיינה ענת סרגוסטי

„באופן יחסי הייתי הכי קרוב לעבר השני של הרי-החושך. הייתי בקדבה מדאיגה למלאך המוות”

„כשזה קרה, לא הייתי מבוהל, הייתי בלתי-מרוצה, ובעיקר נורא כאב לי”

„אני לא פוחד מהתקף-לב. באופן ערשילאי. אני פוחד נורא מהכאב.”

„במשך יותר מששתים

כאב לי נורא!”

קורא בקול רם את המונחים הרפואיים המסבירים מה היה לו. אולי מתקשה לעכל שכל הדברים הנוראיים והמפחידים הכתובים הם מדברים בליבו של יוסי שריד. הוא מנסה לדבר על ההתקף בהומור, כך, אולי יותר קל לקבל את הדברים. הוא אומנם, מסביר שוב שזה לא העניין העיקרי שלו בחיים. ושהוא לא מחלק את האנשים לכאלה שעברו התקף מול אותם שלא עברו התקף; אבל במשך הראיון הוא מספר כמה הופתע לשמוע על אנשים, שאותם הוא מכיר שנים, ולא ידע שגם הם עברו את האירוע הטרואומטי. בין השורות של דבריו גם אפשר להבחין שהוא מחליף חוויות עם אנשים שעברו התקף-לב, שומע ומשמיע. הוא לא

שני מר ונמהר. שבו הגיע לבסוף לבית החולים, הוא הופיע באופן כמעט אובססיבי בכל העיתונים. בכל יום אפשר היה לפתוח את העיתון ולראות תצלום של שריד, שוכב או יושב על מיטת בית-החולים. מכוסה בסדינים לבנים, ולידו מבקר מפורסם זה או אחר. בימים שלא היה תצלומו מעטר את העיתון, אפשר היה לקרוא מה התחדש אצל החולה המפורסם ביחידה לטיפול נמרץ בבית-החולים הדסה בירושלים. שריד, באופן כמעט כפייתי, אומר שהוא מרגיש מצויין. שהכל איתו בסדר. הוא אומר זאת שוב ושוב, כאילו מנסה לשכנע את עצמו. במשך הראיון הוא מביא את התיק הרפואי שקיבל כשהשתחרר מבית-החולים,

שכיחות, עלול ללקות כל אחד, ללא הבדלי דת, גזע, מין ולאום. זה תמיד בא במפתיע, אף פעם לא מצפים לזה. החיים אחרי התקף-לב אינם דומים לחיים לפניו. האירוע מכניס את החולה למצב של שמירה חריפה על הבריאות. מאטים את הקצב, מפסיקים לעשן, לשתות, לאכול הרבה. המחמירים מפסיקים גם דברים אחרים הקשורים בתענוגות-החיים. בראש דופקת כל הזמן החרדה שאולי, חלילה, זה עלול לקרות שוב. אולי, חלילה, בפעם הבאה זה לא יגמר בצורה קשה יותר. יוסי שריד, חבר-כנסת, בן 46, אב לשלושה ילדים, הנראה צעיר ומלא-חיים, עבר התקף-לב לפני חודש. מאז אותו יום

טאנשים - בדרך כלל גברים שעברו את גיל ה-40 - קוראים בעיתון על מישהו שער התקף-לב. הם נתקפים מייד חרידה. הם קוראים את הידיעה בעיון, קוראים אותה שוב, מניחים יד על הלב, מרגישים אותו מאיץ את קצב הפעימות, נשענים אחורה על הכיסא. נושמים עמוק, מצטערים על מי שקרה לו מה שקרה ושמים בסתר-ליבם שזה קרה לו, ולא להם. אבל הידיעה ממשיכה לנקר בליבם הבריאה עוד זמן מה, והחשש מאיץ את קצב הפעימות במחשבה: אם זה קרה לו, שהוא דווקא צעיר ונראה בריא, אולי, חלילה, זה יכול לקרות גם לי. בהתקף-לב, אחת מסיבות המוות היותר